

U d k a n t

L i t t e r a t u r t i d s s k r i f t
3 # 2 0 1 7

Bidragssydere

Lukas Ballin

Martin Kjeldsen

Anne Nielsen

Anders Rostrup Lorentzen

Sternberg

Romain John van de Maele

Lonni Krause

Louise Kristensen

Vagn Remme

Søren Gehlert

Jørgen Nørgaard

Aske Munk-Jørgensen

Illustrationer: Birgitte Krogsbøll

Tekstbidrag sendes til redaktionen:

udkant@youmail.dk

Bidrag til uDkAnt modtages på mobile pay 25750943

Bank 0815 8650204531

Forord

Dette, det tredje nummer af uDkAnt indeholder flest tekster af knapt så etablerede forfattere. Altså ægte udkant. Det går, som I ser, ikke ud over kvaliteten. Derfor også forside af Leif Sylvester, tegninger af Birgitte Krogsbøll. Vi takker tusind for dem. Vi lever i politiske tider, derfor var uDkAnt 2 et ret politisk nummer. Det er dette ikke på samme måde, da temaet denne gang ikke er at finde. Vi har simpelthen bare valgt de bedste tekster, der kom ind. Læg mærke til den 16årige Debutant Lukas Ballin, det er altså et usædvanligt talent. Men bladet består i det hele taget af talent, og vores stemme fra udkanten af det litterære miljø er vigtig. Ikke som modstand mod det mere etablerede København, men som medstemme. Vi har også noget på hjerte. Og selvom det ikke altid er politisk, glemmer vi ikke så let, her med digteren Bjarne Kim Pedersens spidse spyd, lidt ægte indignation:

Drengene tog dig
på kussen eller var det
omvendt Langeland

ragede

på pigepatter til den
store havefest

at være eller
at blive ny dansker

Vi takker Statens kunstfond, Psykologfirmaet DambyHahn, og Maria Helleberg, samt enkelte anonyme for bidrag.

Redaktionen

Lukas
Ballin
debut

1

Som det allersidste, forestil dig
nogle børn sover
andre står i deres vinduer og kigger igennem deres gardiner
andre leger:
plukker jordbær til dessert i skovbrynet
plukker firkløvere, nakken er bøjet, så deres pandebånd dingler, orange
flakken i nakken,
fælles for alle er stilheden, ikke en vind rører sig heller,
som er verden stoppet op for at ære dette øjeblik,
hvor sennepsmarkerne bag baghaverne er orangeskyggede og dufter af
blomster,
hvor den blikstille skovsø blandt granerne er dækket af løvfald
og solens spæde streger svinder ud,
som gløder i et midsommerbål

2

Jeg blev ramt af noget, I ikke kender,
og som heller ikke digte kan sætte ord på
Det startede med støvregn og håret for mine øjne
og fugle, der blev blæst uforsvarligt rundt i luften,
jeg begyndte at lugte som våd hund,
jeg travede afsted gennem regnen,
jeg fik gåsehud,
føjte,
at jeg lettede

De lammede skyer lå og var horisontens bjerge,
mor var hjemme,
for huset duftede af te,
jeg ville drikke te,
jeg ville skrive,
jeg ville rive mig selv i håret og fråde om munden,
men jeg skiftede blot mit tøj

3

Vi købte huset i juni,
eller var det januar,
det første år malede vi,
på andetåret malede vi igen, køkkenet trængte, radiatoren krakelerede,
spisebord skulle have lak,
på tredjeåret rev vi gulvet op, fældede et træ i haven,
så der kom sol ind
af de nye vinduer vi satte i på fjerdeåret,
vi satte legestativ med gyngesving op på femteåret
Jeg flyttede ud i november
og ind igen i december
Og jeg sidder nu,
stuen er mørk,
jeg kan se silhuetterne af et massakreret dukkehus og gymnastikringe-
ne i gipsloftet,
i skåret fra vindruelampen i køkkenet,
det forekommer mig sørgerligt og smukt,
jeg tænker:
Alt det slid
for dette sekund

4

I skolen,
med larm,
ambulancer,
skrig og skrål,
duften af våde vanter
Jeg vil hjem,
så jeg kaster min rugbrøds­mad som en frisbee,
en lugt af fiskefrikadelle trækkes efter den
Du kigger på mig
med sorg i dit øje
Lige meget hvad,
kan man ikke være et godt menneske

Hovedbanegården

med dig

Bussen

med dig

Kløvermarken

med dig, det trækker op til torden, vi er på en fodboldbane

Din lejlighed

med dig, din skrivemaskine og bøger i ølkasser

Dine rystende fingre,

det er du født med

Den stopfyldte bus,

alene, jeg vælter, men er mandsopdækket

Hovedbanegården proppet med mennesker,

alene

Den fyldte togkupé,

alene,

regnstreger på ruden, krybende som orme,

kan ikke hægte sig fast på det drivende tog

Jeg vil skrive, men ordsøen er tørret ud

Mine fingre ryster

6

Far styrede bilen,
det var som om, ingen styrede
Jeg fik kvalme:
af de andre bilister der også bare kører ligeud
af landskabet der forandres uden dvælen
by med togbaner/typehuse med vandtanke/sletter uden noget/grant-
oppe og sort skovbund
af den tunge bog, jeg læste
Jeg læste om(,) et liv(,) på halvanden time
og igennem det hele sad jeg
med slutningen i min håndflade
uden at kende den